



Godine 1936. u Francuskoj je vlada socijalista Leona Bluma uvela zakonsku obavezu institucije plaćenog godišnjeg odmora, što je postalo temeljem za nagli i masovni razvitak jedne dotada skromne privredne grane — turizma. Tako je razvitak turizma poslije drugoga svjetskoga rata za neke zemlje postao vrlo važan izvor deviznih prihoda, ujedno zapošljava velik broj aktivnoga stanovništva. I naša zemlja ima gotovo sve prirodne uvjete da se razvije u prvorazrednu turističku zemlju s visokim deviznim prihodima od turizma, no to se dosada još nije dogodilo, tako da naš neto devizni priliv ne iznosi ni 2 milijarde dolara, što je znatno ispod realnih mogućnosti.

Bilo je i planova o znatnim deviznim prihodima od sportskog ribolova koji, doduše, nikada nisu bili kvantificirani, no posljednjih se godina o tome govori sve manje. Tu i tamo još se u kakvu turističkom kontinentalnom prospektu nađe notica o »ribolovnom raj«, no ona se temelji uglavnom na potpuno subjektivnom viđenju o tome što »raj« zapravo znači. Koliko mi je poznato, posljednji veliki propagandni pokušaj datira otprije nekih 20-ak godina kada je objavljena reprezentativna »Jugoslavenska reviza lova i ribolova« u izdanju Turističkog saveza Hrvatske na četiri jezika. Urednici su bili za lov prof. dr. Ivan Andrašić i potpisani za sportski ribolov. To je ujedno bio i kraj.

Istini za volju, treba reći da je Jugoslavija u prvo poslijeratno vrijeme doista bila raj za riblovce i da su posjeti stranih ribolovaca bili relativno česti. Njih nije mnogo smetalo što su ceste bile neasfaltirane, a smještajne mogućnosti vrlo skromne. Glavno je da je bilo riba, a njih je zaista bilo. No, razvojem industrijalizacije, posebno one nečiste i bez uređaja za pročišćavanje, mnoge su vode izgubile epitet ribolovnih voda. Dio voda izgubio je prijašnju čistoću ili je potpuno promijenio karakter hidromeliorativnih radova. Smanjenom realnom kapacitetu voda pridružilo se omasovljenje domaćega ribolovnog sporta s anarholiberalnim shvaćanjima o tome čija je voda i riba u njoj te nedovoljno stručnim ili (češće) nikakvim gospodarenjem. Shvaćanje da ribolovni štap i udica ne mogu opustošiti riblji fond demantirala je kruta stvarnost. Osim u Sloveniji, gdje je tradicija čuvanja voda i relativ-

Ribolovni turizam te naše želje i stvarnosti



Dr Rudolf Slaviček iz Austrije i dr Krešimir Pažur s mladicom od 13 kg (ali 1959. god.)

no kulturno ekološki pristup stvar tradicije otprije, u drugim republikama ima vrlo malo voda na koje se sa sigurnošću u uspjeh strana gosta može pozvati u ribolov.

Mogli bismo zaključiti da od ribolovnog turizma na velikoj većini naših voda nije realno očekivati neke devizne prihode i da će proći mnogo vremena dok se stanje ribljava fonda ne počne opet popravljati. Današnje stanje kao i tendencija da se riba iz sportskih voda shvaća prije svega kao prehrambeni artikl (a manje sportski) ne budi nikakva optimizma, nade, tako da naše ribolovne vode još uvijek nisu na donjoj granici što se tiče ribljava fonda, a neke rijeke i prorijedene vrste riba možda će čak i nestati.

Nasreću, vode su obnovljiva prirodna bogatstva pa kada jednom nestanu uzroci pustošenja, možemo očekivati da će one opet postati pune riba i kao takve zanimljive za strane sportske riblovce. Nažalost, mnogi od nas to neće doživjeti.

Prof. dr. KREŠIMIR PAŽUR